

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1002639/2018/Hoc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2020, č. j. 8 A 40/2020 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný v zákonné lhůtě nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1002639/2018/Hoc.

[2] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a jiných senátů městského soudu známou mu z úřední činnosti, týkající se skutkově i právně obdobných věcí (řetězení zastoupení, které vedlo ke sporu o to, zda P. K. byl oprávněn jednat za žalobce). Konstatoval, že pokud P. K. neprokázal oprávnění jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., jíž žalobce v řízení udělil plnou moc, odpor proti vydanému příkazu o uložení pokuty žalobci ze dne 25. 2. 2019, č. j. MHMP 358264/2019/Hoc, byl podán osobou k tomu neoprávněnou. Jednalo se tedy o

odpor nepřipustný, příkaz se stal pravomocným a vykonatelným rozhodnutím a žalovaný neměl povinnost v řízení o přestupku pokračovat.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že městský soud sice konstatoval, že P. K. neplynulo oprávnění jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. jako členovi statutárního orgánu, avšak pominul druhý důvod oprávnění k jednání, tj. oprávnění z titulu pověřeného zaměstnance. Stěžovatel trval na tom, že P. K. byl jako pověřený zaměstnanec oprávněn za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. jednat.

[4] Žalovaný odkázal na dřívější vyjádření k podané žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] V projednávané věci se jedná o posouzení otázky, zda byl odpor proti příkazu žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. MHMP 358264/2019/Hoc, podán osobou oprávněnou, tedy zda byl P. K. oprávněn jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. (jako zmocněnce stěžovatele).

[7] Podle § 30 odst. 1 správního řádu *jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona.*

[8] Ze správního spisu v souzené věci vyplynulo, že žalovaný vydal dne 25. 2. 2019 pod č. j. MHMP 358264/2019/Hoc příkaz, kterým stěžovatele uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč. V poučení příkazu žalovaný uvedl, že proti němu lze podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Příkaz byl stěžovateli doručen dne 25. 2. 2019 do jeho datové schránky. Dne 5. 3. 2019 byl proti příkazu podán odpor z e-mailové adresy X, s tím, že plná moc bude doložena na základě výzvy správního orgánu. Odpor podala společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. (jako zástupce stěžovatele), jako zástupce této společnosti byl uveden P. K.. Podání nebylo elektronicky podepsáno, potvrzeno bylo podáním zasláným datovou schránkou P. K. dne 10. 3. 2019. Na výzvu žalovaného byla z datové schránky P. K. zaslána plná moc, kterou stěžovatel udělil společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. dne 26. 2. 2019. Zároveň bylo zasláno rozhodnutí společníka této společnosti ze dne 23. 11. 2018, kterým společnost Ochrana řidičů o.s. (jako jediný společník společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o.) rozhodla o odvolání Pavly Dvořákové z funkce jednatelky a o jmenování právnické osoby Ochrana řidičů o.s. novým jednatelem. Při výkonu funkce jednatele měl tuto společnost zastupovat P. K. a tuto listinu za společnost Ochrana řidičů o.s. rovněž podepsal. Dále byla zaslána smlouva o převodu obchodního podílu mezi Pavlou Dvořákovou a právnickou osobou Ochrana řidičů o.s. ze dne 23. 11. 2018. Tyto listiny měly potvrzovat oprávnění P. K. k zastupování stěžovatele. Dne 9. 5. 2019 zaslal žalovaný stěžovateli vyrozumění o nabytí právní moci příkazu ze dne 25. 2. 2019 s odůvodněním, že P. K. není oprávněn jednat jménem společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. Dne 16. 5. 2019 zaslal P. K. žalovanému podání, v němž jej jednatelka společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. pověřila jako zaměstnanec společnosti k jednání se všemi správními orgány.

[9] Správní spis dále obsahuje odpověď Pražské správy sociálního zabezpečení na dožádání žalovaného, dle které není společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. vedena v evidenci registru zaměstnavatelů; výpis z veřejného (obchodního) rejstříku jmenované společnosti ze dne

pokračování

22. 5. 2019, v němž je jako jednatelka společnosti zapsána Pavla Dvořáková; a usnesení ze dne 22. 5. 2019, č. j. MHMP 929169/2019/Zou, s výzvou žalovaného adresovanou P. K. k předložení dokumentu dokazujícího, že je zaměstnancem uvedené společnosti. Součástí spisu jsou také podklady týkající se procesně neúspěšné žádosti stěžovatele dle § 34 odst. 4 správního řádu.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítal, že se městský soud v odůvodnění rozsudku nezabýval oprávněním P. K. jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. jako jejího pověřeného zaměstnance. Se stěžovatelem lze souhlasit, že městský soud se sice výslovně k pověření P. K. jako zaměstnance společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. nevyjádřil, to však nic nemění na závěru, že ani tímto směrem vedená argumentace, uplatněná navíc v žalobě pouze ve zcela obecné rovině, nemohla být úspěšná. Nejvyšší správní soud se již skutkově i právně totožnou věcí v rozhodovací činnosti opakovaně zabýval (např. v rozsudcích ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43, či ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020 - 43) a nemá důvod se od vyslovených závěrů odchýlit ani v nyní posuzované věci.

[11] S odkazem na výše citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že P. K. byl oprávněn jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. z titulu pověřeného zaměstnance. Ze správního spisu (a jeho rekapitulace provedené výše) vyplynulo, že P. K. zaslal žalovanému dne 16. 5. 2019 (po oznámení o nabytí právní moci příkazu) podání, v němž uvedl, že zasílá plnou moc, kterou je třeba založit do všech spisů uvedených spisových značek (mezi nimi byla uvedena i spisová značka týkající se nyní projednávané věci). Přílohou tohoto podání bylo i „pověření zaměstnance“ ze dne 1. 8. 2018, které mělo osvědčovat, že P. K. byl oprávněn jednat za uvedenou společnost. Žalovaný následně dne 22. 5. 2019 vydal usnesení č. j. MHMP 929169/2019/Zou, o určení lhůty k provedení úkonu (doručené dne 31. 5. 2019), kterým vyzval P. K., aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení předložil dokument prokazující, že je zaměstnancem společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. Přestože byl v usnesení P. K. žalovaným poučen, že nevyhoví-li výzvě ve stanovené lhůtě, nebude správní orgán brát na zřetel na podání ze dne 16. 5. 2019, ze správního spisu ani z podané žaloby nevyplývá, že by jmenovaný na uvedené usnesení ze dne 22. 5. 2019 reagoval. Odhlížet nelze ani od toho, že ve správním spisu je založeno sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení, že společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. nebyla vedena v registru zaměstnavatelů. V řízení tedy nebylo prokázáno, že P. K. stěžovatele skutečně zastupoval, ačkoli byl k prokázání této skutečnosti řádně vyzván (shodně již výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 265/2020 - 43).

[12] Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s provedeným hodnocením městského soudu, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že odpor proti příkazu, kterým byla stěžovateli uložena pokuta, byl podán osobou k tomu neoprávněnou, a tento úkon nevyvolal účinky včas podaného odporu. Ani jiné dokumenty vyjmenované v bodě [8] nebyly způsobilé tento závěr vyvrátit. Správní řád v § 30 odst. 1 odkazuje ohledně oprávnění jednat za právnickou osobu ve správním řízení na úpravu v občanském soudním řádu (§ 21 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu), přičemž oprávnění jednat je povinna prokázat osoba za právnickou osobu jednající (*Svoboda, K., Smolík P., Levý, J., Šínová, R. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 93 - 101*). Bylo tedy povinností P. K. prokázat oprávnění jednat za právnickou osobu, včetně oprávnění k podpisu výše uvedených dokumentů. Jelikož tuto skutečnost neprokázal a jelikož tato skutečnost neplynula ani z veřejného rejstříku v rozhodné době (kde platí tzv. princip materiální publicity, tedy důvěry v údaje do veřejného rejstříku zapsané), nebyl dán důvod, aby žalovaný mohl považovat předložené dokumenty za dostatečné. Pokud tedy P. K. uvedené povinnosti nedostál a oprávnění jednat za společnost neprokázal, není povinností žalovaného, aby oprávnění sám „domýšlel“ nebo jej sám jinak prověřoval.

[13] P. K., který odpor podal, je nadto osobou opakovaně využívající obstrukční taktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích, který si musel být vědom povinnosti řádně prokázat zmocnění jednat za stěžovatele. Tato skutečnost je správním soudům známa z úřední činnosti (z poslední doby např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43, ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019 - 57, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33).

[14] K vyjádřenému nesouhlasu stěžovatele, resp. jeho zástupce, se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách soudu, který ani nelze pokládat za kasační námitku, neboť nemá žádný vztah k předmětu tohoto řízení, Nejvyšší správní soud nad rámec rozhodovacích důvodů uvádí, že závěry k této otázce jsou zástupci stěžovatele dostatečně známy již z předchozích řízení, v nichž vyjádřil stejný nesouhlas. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na dřívější judikaturu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145), v níž soud na totožný podnět již odpověděl. Zároveň Nejvyšší správní soud judikoval (např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou tedy uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu